

B.**Mødet den 27. April 1905.****(For lukkede Døre).**

Fraværende var: Formanden, J. C. Petersen, S. Pedersen, Rahr og Sabroe.

Bankdirektør N ø r g a a r d ledede Mødet i Henhold til Aarhus Stiftamts Konstitution af 1. d. M.

1. (J. Nr. 45—1905). Kommunens **Fripladser ved de private Realskoler** bortgaves til:

Johanne Louise Bach,
Niels Jensen Nielsen og
Anna Stokholm.

2. (J. Nr. 384—1904). Der forelaa Indstilling fra Udvalget for Fattigvæsenet angaaende en fra Tapetserer Vilhelm Chr. Fabian modtaget **Besværing over Fattiginspektøren.**

Marthin Hansen bemærkede, at Klageren var én Fattigvæsenet meget vel bekendt Person, idet han i en Aarrække havde forvoldt dette baade store Udgifter og mange Besværligheder, for Tiden skyldte han saaledes Kommunen 1378 Kr. 34 Øre. Efter hvad der var oplyst ved Forhandling med Fattiginspektøren, indeholdt Klagerens Beskrivelse af, hvad der var forefaldet mellem ham og Inspektøren mange Overdrivelser og Unøjagtigheder, og Udvalget havde, da det skønnede, at der ingen Grund var til at laste Inspektøren for hans Optræden ved den omhandlede Lejlighed, ladet ham

tage den af ham affattede Redegørelse tilbage og foreslog, at man overfor Klageren indskrænkede sig til at give ham Meddelelse om, hvad han skyldte Kommunen, hvilket han søgte Oplysning om den Dag, hans Sammenstød med Inspektøren fandt Sted.

Samuel sen vilde gerne tro, at den foreliggende Klage var overdreven og unøjagtig, men det var ikke første Gang, der blev klaget over Fattiginspektøren af dem, der søgte ham i denne Egenskab. Inspektøren havde ikke nogen behagelig Optræden over for Folk, og Taleren skulde henstille, om man ikke kunde opfordre Inspektøren til saavidt muligt at forandre sin Maade at optræde paa over for dem, der maatte henvende sig til ham.

Harald Jensen var bekendt med de af den foregaaende Taler berørte Klager, der mange Gange havde naaet ogsaa hans Øre, men han maatte erkende, at han ved at anstille nærmere Undersøgelse af dem, var kommet til den Overbevisning, at Inspektøren vel kunde være lidt kort og bestemt i sin Optræden, men han lod det ikke mangle paa Høflighed over for dem, der havde Krav derpaa. Det kunde heller ikke være andet end, at en Mand, hvem Folk Gang efter Gang søgte at føre bag Lyset, efterhaanden blev noget reserveret i sin Modtagelse af dem, der søgte om Hjælp, og ret bestemt i sin Behandling af dem. Der var sikkert hverken i den foreliggende Sag eller i andre Tilfælde noget, man med Rette kunde bebrejde Inspektøren. Hvem man end fik til at beklæde den Stilling, han indtog, vilde der blive klaget over ham.

Marthin Hansen nærede ganske den samme Anskuelse som Harald Jensen, at det laa i selve

den Stilling, som Fattiginspektøren beklædte, at han ikke kunde være alt for imødekommende over for Folk; han var iøvrigt ogsaa saa stærkt optaget med Arbejde, at han ikke kunde forhandle ret længe med hver enkelt, men maatte se at blive færdig med dem hurtigst muligt. Netop ved sin bestemte Optræden og sin grundige Undersøgelse af de Vedkommendes Forhold havde den nuværende Inspektør sikkert sparet Kommunen for mange Udgifter, der ellers var kommet den til Skade.

Jacob Jensen var sikker paa, at Inspektørens Behandling af Klageren var dikteret af hans Kendskab til denne, der vist adskillige Gange havde overhængt ham. Iøvrigt forstod han udmærket, at en Stilling som en Fattiginspektørs nødte en Mand til at være paa sin Post over for dem, der ønskede Understøttelse. Naturligvis vilde det jo være rart, om en Fattiginspektør kunde være paa een Gang reserveret og venlig i sin Optræden over for de Paagældende, men det kunde vel være vanskeligt nok.

Laursen ansaa det for at være af størst Betydning, om en Fattiginspektør var i Besiddelse af tilstrækkelig Retfærdighedsfølelse, og denne Egenskab besad — saavidt ham bekendt — den nuværende Inspektør.

Schourup havde kendt Fattiginspektøren i lang Tid, og han maatte vel indrømme, at denne tilsyneladende var noget mut i sit Væsen, men dette tabte sig ganske, naar man talte nærmere med ham. Han betragtede Inspektøren som en Mand, Kommunen kunde være udmærket tjent med; han var retfærdig overfor de Fattige, og undersøgte deres Forhold meget grundigt.

Samuel sen lagde — som sagt — ingen Vægt paa den nu foreliggende Klage, men de

mange andre Klager, han havde hørt over Inspektøren, havde gjort ham noget betænkelig. Naar imidlertid Fattigudvalget var saa godt tilfreds med ham, maatte det vel være Klagerne, der havde Uret.

Nørgaard var enig med de Talere, der havde udtalt sig rosende om Inspektøren, der sikkert baade som Embedsmand og Menneske var en fortræffelig Mand.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes.

3. (J. Nr. 301—1903). Der forelaa Indstilling fra vedkommende Udvalg om at modtage det ved Licitationen over Installation af elektrisk Lys m. m. i det ny **Thing- og Arresthus** fra Professor Jürgensens Etablissement indkomne Tilbud, der var under Overslagssummen.

Schourup vilde forespørge, om Tilbyderne havde været stillet paa aldeles lige Fod ved Konkurrencen. Det forekom ham, at det saa ud, som om det Tilbud, der foresloges antaget, omfattede Ledninger med en ganske særegen Slags Isolationsrør, der ikke var forlangt i Konditionerne.

Harald Jensen havde ligesom den foregaaende Taler en Fornemmelse af, at de andre Deltagere i Licitationen havde nogen Anledning til at føle sig brøstholdne, uden at han dog, paa Grund af sin Mangel paa Kendskab til den rent tekniske Side af Sagen, nærmere skulde komme ind paa at begrunde denne Opfattelse.

Nørgaard mente, at Tilbudet var conditionsmæssigt. Der var kun forlangt enten Messing- eller Staalrør.

Mikael Johansen skønnede heller ikke rettere end, at de foreliggende Tilbud ikke var fremkomne under lige Vilkaar. Forsaavidt man fra alle Tilbyderne havde indhentet Tilbud paa

Udførelsen af Arbejdet efter samme Princip som det af Jürgensen tilbødte, var det meget muligt, at man havde kunnet faa Arbejdet udført endnu billigere. Han skulde iøvrigt spørge Udvalget, om det var af den Mening, at det anbefalede Tilbud var i Overensstemmelse med Konditionerne.

Thomsen delte ganske de foregaaende Taleres Syn paa Sagen, men det var jo ikke første Gang ved Licitationer over Arbejde til Thing- og Arresthuset, at man ikke havde stillet de Tilbydende paa lige Vilkaar, saaledes f. Eks. ved Licitationen over Levering af Etageadskillelser.

Schourup skulde pointere, at det eneste korrekte ved Afholdelsen af Licitationer var dette, at man bestemt og tydeligt i Konditionerne angav, hvad det var, man ønskede Tilbud paa, og derefter ganske saa bort fra mulig indkommende Tilbud, der ikke strængt holdt sig til Konditionerne. Men Ulykken var, at man ofte ikke tilstrækkelig var klar over, hvad man egentlig vilde have.

Johan Pedersen saa ikke rettere end, at der i det foreliggende Tilfælde var forlangt Tilbud paa Installation med Staal- eller Messingrør, og saa maatte man have Lov til at vælge, hvilken Slags man vilde, ogsaa den af Jürgensen tilbødte særlige Konstruktion.

Magnus Nielsen maatte hævde, at man ved Licitationen var gaaet frem paa en fuldstændig korrekt Maade. Man havde indhentet Tilbud paa Levering enten af Messing- eller Staalrør, og da de af Jürgensen tilbødte Staalrør maatte antages at være tilfredsstillende, og hans Tilbud var det billigste og indenfor Overslagssummen, havde Udvalget ment at burde anbefale dette.

Vestesen mente ikke, at der efter Omstændighederne kunde siges at være begaaet noget

urigtigt ved den afholdte Licitation. De af Jürgensen tilbødte Staalrør manglede ganske vist den indvendige Beklædning, der skulde beskytte Ledningerne mod Beskadigelse af Rørenes skarpe Kanter, men naar Udvalget mente, at denne af Hensyn til Ledningernes Beskaffenhed kunde undværes, var der næppe noget til Hinder for at følge Udvalgets Indstilling.

Nørgaard kunde i Betragtning af, at der i Konditionerne kun var forlangt enten Messing- eller Staalrør, ikke finde, at der ikke havde været lige Konkurrence mellem de Tilbydende. Det anbefalede Tilbud var det billigste, og den tilbødte Konstruktion efter de Sagkyndiges Mening tilfredsstillende, og i saa Tilfælde var der næppe Grund til ikke at følge Udvalgets Indstilling.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes.

4. (J. Nr. 26—1905) Det fra Husejer Knud Jensen modtagne Andragende om Fritagelse for at fremskaffe et til Udfærdigelse af Borgerskab krævet Hjemstedsbevis fra Sverrig bevilgedes.

Udenfor Dagsordenen meddelte

5. Nørgaard, at han efter derom udtalt Ønske i sidste Møde havde henvendt sig til Politimesteren om at underkaste Forholdene i Slagter Nøbbes Hjem en Undersøgelse for at komme paa det rene med, hvorvidt det kunde tilstedes ham at have **Pleje-børn**. Det havde efter den nu anstillede Undersøgelse vist sig, at der intet var at sige til det omtalte Hjem; de i sidste Møde om Slagter Nøbbe faldne Udtalelser maatte skyldes en Forveksling af forskellige Personer, idet der fandtes 3 Slagtere af dette Navn.

Schourup skulde erindre om, at han i sin Udtalelse i forrige Møde om Slagter Nøbbe havde udtalt sin Kritik af ham under den udtrykkelige

Forudsætning, at han var identisk med den Slagter Nøbbe, han kendte.

6. (J. Nr. 243—1904). Der forelaa Indstilling fra Udvalget for Alderdomsunderstøttelse om Ansættelse af M. H. Wollenberg som **Fyrbøder paa »de Gamles Hjem«**.

Marthin Hansen oplyste, at man forinden »de Gamles Hjem« toges i Brug, havde tænkt sig, at den ved Hjemmet ansatte Opsynsmand tillige kunde passe det derværende Varmeapparat. Det havde imidlertid vist sig, at han aldeles ikke forstod at behandle et saadant Apparat, og man havde derfor afskediget ham, og foreslog nu at ansætte Wollenberg, der derefter tilfredsstillende havde passet Varmeapparatet og var Smed af Profession, som Fyrbøder ved Hjemmet med Løn i Lighed med andre Fyrbødere i Kommunens Tjeneste.

Filtenborg fandt, at det var noget tidligt at Udvalget kom med Forlangende om en ny Funktionær. Han kunde ikke tro, at det kunde være nødvendigt at antage en Fyrbøder med en Løn fra 12—1500 Kr. aarlig af Hensyn til det i Hjemmet værende Varme-Apparat; det krævede ikke megen Pasning, og man kunde sikkert nøjes med at antage en Mand til at passe Apparatet i de Maaneder, det var i Brug, og ham kunde man have for 25 à 30 Kr. om Maaneden.

Thomsen skulde gøre gældende, at man paa ingen Maade kunde sammenstille den omtalte Beskæftigelse ved Pasning af et Varmeapparat med en Fyrbøders Bestilling. At passe et Varmeapparat var noget enhver Arbejdsmand kunde gøre, saa den nævnte Mand burde ikke lønnes som Fyrbøder.

Marthin Hansen maatte, forsaavidt det virkelig var saa let at passe et Varmeapparat som

omtalt, beklage, at Udvalget havde været saa uheldigt ved Ansættelsen af den først omtalte Mand, der faktisk ikke kunde passe det. Til Filtenborg skulde han sige, at der ikke var Tale om Ansættelsen af en ny Funktionær, idet den omtalte Fyrbøder tillige skulde fungere som Opsynsmand. Det man ønskede var at faa en uddannet Fyrbøder, og det vilde utvivlsomt ogsaa have sine Fordele at have en Mand, der havde noget Kendsskab til Maskiner og Ledninger og kunde foretage mindre Reparationer i Lighed med, hvad Tilfældet var paa Kommunehospitalet. En Løn af 11 à 1200 Kr. vilde formentlig ikke kunne kaldes overdreven for Udførelsen af den omhandlede Bestilling.

Filtenborg havde ikke af Udvalgets Indstilling faaet det Indtryk, at man havde afskediget den tidligere Opsynsmand. Efter det nu oplyste havde han intet mod Forslaget.

Samuel sen anbefalede at følge Udvalgets Indstilling. Lønnen burde dog mindst sættes til 1100 Kr.

Vestesen skulde foreslaa. at man ansatte den omtalte Mand som »Opsynsmand«, ikke som »Fyrbøder«, hvorved man undgik Sammenstilling mellem ham og Kommunens egentlige Fyrbødere.

Nørgaard kunde oplyse, at man paa Kommunehospitalet, hvor der var ansat en Maskinist til at passe Varmeapparatet, havde haft megen Nytte af denne. Der var ført Bog over, hvad han havde udført af Arbejder for Hospitalet, og det var ikke saa lidt.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes saaledes, at Wollenberg ansættes som Opsynsmand med Pligt til at fyre og med en ugentlig Løn af 22 Kr.
